

Det regner i forstæderne i denne storslåede krimidebut, hvor vi møder Svendsen, Skipper, Stæren og ikke mindst politimesterens datter, Ulla.

Kugler i mosen indtog øjeblikkelig klassikerstatus, selv om bogen aldrig blev skrevet færdig.

Anmelderne skrev

"Åleslankt, suspekt og aldeles fremragende" Der er kugler i mosen i Brønshøj." K. Skotte, Politiken

"Krimikæresterne mestrer en sjælden pingpong, der er medrivende banal og uden sidestykke i nyere dansk litteratur,"

 S.Ølstjerne, Borgen

"Et øjeblik troede jeg, jeg var min farfar."

 D. Turèll, Karma cowboy

Kugler i mosen

Af Krimikæresterne Morten Holmgård og Lene Holst Nielsen

Forlaget Hytten

Kugler i mosen

© Krimikæresterne 2009

Omslag: Lene Holst Nielsen

Published by Forlaget Hytten

2450 København SV

Bogen er sat med Agency FB

Og trykt hos Hytten Press, Sydhavn

ISBN 30052009

1. udgave, 1. oplag

Kapitel 26: Tom skuffelse

Vi handlede hurtigt og sikkert. Ulla forsikrede sig, at der ikke var nogen i nærheden, og jeg løftede næsten lydløst det løse trin af. Jeg var stolt af vores arbejde. Ingen havde fattet mistanke. Vi var så tæt på en afsløring. Og så kiggede jeg ned i hulrummet, der var tomt og lignede et hvert andet trappetrin. Ingen narkokugler. Vores arbejde var spildt.

Ulla kiggede skuffet på mig. Hvem havde fjernet kuglerne? Måske kunne Svendsen alligevel være til hjælp nu, hvis han havde set, hvem der havde været ude på bagtrappen. Men vi måtte finde ud af, hvordan vi skulle gribe det an. Ingen vidste jo, at vi kendte Svendsen, og måske var det bedst at det blev ved sådan. Jeg klemte på kuglen i lommen og tænkte mig om. I hvert fald skulle vi se at komme væk fra bagtrappen, inden der kom nogen. Jeg lukkede trinet til, tog Ulla under armen, og så gik vi tilbage ind til baren.

Er der da aldrig noget, der lykkes for vores helte? Nu har det snart været en lang dag. Måske bringer Morten os tættere på løsningen i næste afsnit af kærestekrimien. Hæng på.

Indhold

Kapitel 1: Fredag d. 3. november

Kapitel 2: En suspekt trafik sag

Kapitel 3: S-tog mod Brønshøj

Kapitel 4: Ingen tid at spille

Kapitel 5: Fisk på kroen?

Kapitel 6: En hemmelighedsfuld Svendsen

Kapitel 7: Piccolo

Kapitel 8: Finmekanik

Kapitel 9: Rush in hour for slamberter

Kapitel 10: Stæren

Kapitel 11: Politimesterens datter

Kapitel 12: 36 år og utrolig meget kvinde

Kapitel 13: Røde Kro?

Kapitel 14: Lukket på grund af regnskab

Kapitel 15: Aha! sagde Mickey Mouse

Kapitel 16: Et kys for en kugle

Kapitel 17: Når chefer og kvinder råber

Kapitel 18: Tilbage til sagen

Kapitel 19: Tid til tørt

Kapitel 20: På Rytteren

Kapitel 21: Et slag

Kapitel 22: Amatør

Kapitel 23: Det kvindelige væsen

Kapitel 24: En ekstra gæst

Kapitel 25: Vor helt gør status

Kapitel 26: Tom skuffelse

Kapitel 1: Fredag d. 3. november

Det er utroligt som nogle dage, ja uger, bare kan suse forbi, uden man bemærker det. Sådan har det været med det meste af mit liv, og det er sikkert godt nok. Men så er der andre dage så lange, at det næsten ikke er til at fatte. Som om usynlige hænder har strukket timerne ud til det dobbelte eller hele tiden stiller uret tilbage. Ikke fordi man keder sig, men fordi der simpelthen kan ske så meget på bare et enkelt døgn. Dette døgn d. 3. november var et af disse.

Jeg vågnede allerede kl. 6 den fredag. Jeg havde haft en frygtelig drøm. Ikke noget særligt, mange har sikkert drømt det samme, men det gør det ikke mindre ubehageligt. Nogen havde forfulgt mig ned af en tom, regnvåd gade, men hver gang jeg kiggede tilbage over frakkeskulderen, kunne jeg ingen se. Jeg kunne kun høre skridtene. Så lød der skud, og jeg kastede mig mod brostenene - og fandt mig selv med blod om munden. Eller savl - på hovedpuden. Det var telefonen der ringede, ingen magnum 743. Jeg væltede ud af sengen og greb røret på natborden. "Hm. ha.. hallo?", hostede jeg ned i tragten.

Hvem er det mon, der ringer så tidligt om morgenen? Og er der nødvendigvis noget mærkeligt i det? Få svaret i næste del af krimiserien, "- ", skrevet af Lene Holst Nielsen og Morten.

Kapitel 25: Vor helt gør status

Når jeg tænker på hvad min hjerne har været igennem af drukture og dødsfald, var jeg egentlig ret stolt af den, da den summerede tingene op: Vi var på Lygten, på hvis bagtrappe der gemte sig suspekter trafiksager.. øh billardkugler. Ulla og jeg havde to ægte kugler, som vi kunne bytte ud med de falske, så vi i ro kunne se, hvor meget narke der gemte sig under trappen. Ingen anede uråd, muligvis stod Stæren bag, men nu var Svendsen altså kommet og afslørede måske vores forehavende ved at fortælle om en narkosag på Lygten. Jeg kunne forestille mig Svendsens fjollede grimasse: "Hør Stær, har du lagt mærke til noget suspekt her på stedet?" Stæren ville jo så hurtigst muligt få fjernet alle spor.

Ulla og jeg så kort på hinanden og gik så målrettet mod bagtrappen. I lommen klemte jeg den blanksorte 8'er.

Hvad mon der nu vil ske. Vi tør næsten ikke læse næste afsnit af kærestekrimien.

Kapitel 24: En ekstra gæst

Da vi kom ind på Lygten igen, så det ud som om tiden havde stået stille, mens vi havde været væk. Værten tørrede stadig glas af med en doven mine, cd'en var sat på repeat, og et par mænd hang over en øl, mens de forsikrede hinanden om, at det da rigtignok var fredag.

Kun en ting var anderledes, der var kommet en ekstra gæst til, og da jeg opdagede, hvem det var, havde jeg svært ved at styre min vrede. Der ved siden af cigaretatuomaten stod Svendsen. Hvad skulle han nu blande sig for, det gamle fjols? Kunne han ikke høre, jeg havde det hele under kontrol?! Og hvad værre var: Han stod og talte med Stæren.

Hvad kan dog Svendsen have at tale med Stæren om? Og ville det ikke være bedre, hvis han helt havde holdt sig væk? Følg med, når vi får svaret i næste afsnit af krimikæresterne.

Kapitel 2: En suspekt trafikssag

Det var Svendsen, min chef. "Godmorgen Skipper", sagde han med sin sædvanlige skærende morgenstemme, "så er det tid til at komme ud af fjerene. Jeg har en opgave til dig." Jeg måtte først lige gnide mig i øjnene og tørre savlet af mundvigene. Jeg tænkte, at nu måtte jeg virkelig snart få taget den snak om morgenfred med ham. Intet er så vigtigt, at det kommer før en kop god stærk kaffe. Mens jeg tænkte det, sagde jeg imidlertid: "hm. Fortæl mig om det". Det gjorde han. Og jeg røg dagens første blå king og satte kaffe over.

Det var en sag oppe i Brønshøj, om en småskæv dame, der havde været skyld i et trafikuheld. Det var småt med detaljerne, og, tænkte jeg for mig selv, med spændingen, Jeg mente snart, jeg var færdig med at dække suspekter trafikssager. Der skulle nok lidt mere til at hidse mig op sådan en fredag morgen. Men jeg føjede mig som så mange gange før

Kapitel 3: S-tog mod Brønshøj

Jeg skoddede min smøg i koppen og vaskede den af i kold vand fra hanen. Ellers brænder man bare fingrene, tænkte jeg, og desuden var mine faste udgifter for dette hul af en lejlighed høje nok i forvejen. Jeg tog min mørke, lange frakke på og gik ned ad trapperne - ud på gaden. Solen var lige stået op over Hovedbanegården, og det blege lys spejlede sig i vandpytterne efter nattens regn. Jeg måtte indrømme, at det var flot. Smuk ligefrem. Et stort ord at tage i munden, så jeg nøjedes med at tænke det.

Det var småt med folk på gaden kl. 7. Kvarteret her er ikke befolket med Ammenekser. Jeg gik op ad Istedgade og tænkte på Svendsen, min boss gennem flere år. Han var en hård mand, og det var ikke blevet bedre, efter hans kone var gået fra ham. Han havde kun én fornøjelse i livet, og det var at støve mordsager og suspekter trafiksager op i Københavnsområdet. Hans liv var mordsag på mordsag, og mens jeg gik og passede på ikke at træde i vandpytterne og tænkte det, gik det op for mig, at det efterhånden også var blevet mit liv. Så snart en sag var opklaret, fulgte en ny. Ofte overlappede mordene hinanden, og Svendsen og jeg halsede bare efter blodsporene. Nå, den enes død, den andens brød, tænkte jeg og røg min anden King. Brød, ja, min mave knurrede, og jeg gik omkring bageren på Hovedbanegården, inden jeg satte mig i S-toget mod Brønshøj.

Er det ikke lige tidligt nok at tage til Brønshøj? Og *hvad er egentlig* suspekt trafiksag? Følg med når Lene Holst Nielsen skriver i næste afsnit...

Kapitel 23: Det kvindelige væsen

Jeg forsøgte at være morsom. "Ah, ved du hvad, Ulla; jeg har nu altid haft det bedst med to kugler i lommen." Jeg blinkede til hende og tilføjede: "Det ved du jo også lidt om." Det sidste skulle jeg vist ikke have sagt, for min eks-elskerinde sendte mig et spark. der tog kegler. "Du er jo kugleskør!" peb jeg og bukkede sammen på fortovet. "Tag dig nu sammen, skat. Lad os komme ned til Lygten, inden det går rigtigt løs i aften." Hun tog mig under armen, og sammen gik vi tæt ned ad gaden som et lykkeligt par. Gode borgere i Brønshøj smilede til os, jeg smilede igen og prøvede for Gud ved hvilken gang at forstå, hvad kvinder er for væsener.

Nu må den feminine kæreste-halvdel hjælpe. Hvordan tænker piger? Og hvordan skal det gå vores helte i jagten på de ægte, falske billardkugler?

Kapitel 22: Amatør

"Sig mig engang, kalder du ikke dig selv for detektiv? Hvad er du for en amatør?!" vrissede hun. Jeg forstod ikke rigtigt, hvad hun mente, og begyndte at forklare, at detektiv måske ikke var det, jeg kaldte mig oftest, snarere måske kriminalassistent. Langsomt gik det dog op for mig, det ikke var hovedsagen for hende. Jeg havde åbenbart overset, at hun allerede i starten af spillet havde nappet en kugle, 2'eren. Det betød, at jeg faktisk havde været en kugle mere bagud, og at jeg var blind som en stær. Hvordan skulle jeg nu redde den i land?

Det må være op til den mandlige del af dette krimikærestepar at udrede, hvordan vores stakkels hovedperson vinder sin mandlige stolthed tilbage.

Kapitel 4: Ingen tid at spille

I toget var der de sædvanlige drankere og mappedyr og deres sædvanlige ansigter, der udtrykte, at det, de lavede, altså var temmelig vigtigt. Det er vel den eneste måde at holde livet ud på. Og jeg forstår dem godt, når de danske stationsbyer med navne som friheden og sorgenfri er en paradises have af støvede betonblokke og stormagasiner. Det er ikke lige min ide om friheden. Brønshøj heller ikke, men efterhånden nåede jeg jo frem.

Svendsen mødte mig på stationen med en iver og et engagement, der gjorde mig træt og gav mig lyst til at sidde ned. "Den her sag kan ikke tage mange timer for to kvikke hjerner som vores at opklare," proklamerede han og travede mod udgangen med en rasende fart. Man kunne tydeligt mærke, at for ham var der ingen tid at spille. Han havde booket et værelse til mig på Brønshøj kro og havde så ellers tænkt sig at sætte mig ind i detaljerne, hvorefter han ville fordufte. Hjem til København. Jeg havde været i Brønshøj i 20 minutter, da jeg begyndte at savne Konya Kebab og neonlysene i min gade.

Kapitel 5: Fisk på kroen?

Øv, og så lige netop Brønshøj Kro. Når det endelig *skal*/være Brønshøj, har jeg altid foretrukket Lygten. Brønshøj Kro lugter for meget af lummer danskhed, og skiltet i receptionen, der oplyste om "folkedans hver tirsdag", bekræftede dette. Svendsen lod ikke til at bemærke det. Han hilste hjemmевandt på kromutter, og vi gik ned i det bagerste lokale, populært kaldet slyngelstuen. Kromutter, en svær og barmfager dame, kom med kaffe og - gudskelov - bitter.

Da vi igen var alene, lænede Svendsen sig frem over bordet. "Okay Skipper..." "Hold nu op med det skipper!" afbrød jeg. "Nå ja, okay kammersjuk", fortsatte han. "Nu skal du høre: Selvfølgelig har dette ikke noget at gøre med trafikksager." "Ikke?" spurgte jeg dumt. "Nej, men jeg ville være sikker på, at du kom herop. Jeg tror, vi har en langt større fisk på kroen - øh, kroen" Jeg tømte min bitter og kneb øjnene sammen.

Hvad er nu den af? Hvad er det for metoder at lokke folk til Brønshøj på? Og hvis ikke det drejer sig om en suspekt trafikksag, hvad er der så i vente? Lene Holst Nielsen fører pennen i næste uge!

Kapitel 21: Et slag

Vi stod et par minutter og spillede uden at tage det alt for seriøst. Det vil sige: *jeg* lod som om, det ikke betød noget, for jeg var ved at få klø - af en kvinde! Da Ulla lagde an til at støde otteren i hul, lænede jeg mig hurtigt frem, snuppede kuglen og lod den diskret falde ned i bukselommen.

Vægten fra den blanke kugle trak mistænkeligt ned i højre side af mine fløjelsbukser, da vi smilende forlod stedet. Ude på gaden var Ulla småsur.

Var det virkelig nødvendigt at tage den allersidste kugle? Det er vel derfor Ulla er sur nu, eller? Følg med, når Lene reder trådene ud i næste afsnit af kærestekrimien.

Kapitel 20: På Rytteren

Det blev Hovedgadens Pizza, og min calzone smagte ærligt talt også lidt, som om den var blevet kørt over, men maden var tiltrængt. Nogle orange mænd var ved at brække hele vejen op, hvor Rytteren lå, så vi måtte ind af bagindgangen. Den lignede meget Lygtens indgang, bare endnu mørkere. Der var tomt ved billardbordet. Kun darts-kiven så ud til at hitte denne fredag eftermiddag. Og det så i øvrigt ikke ud som om, der var nogen, der rigtigt kunne hitte darts-kiven, så der var fri bane. Jeg bød højlydt Ulla på et spil billard og lovede drillende, at jeg nok skulle lade være med at være for hård ved hende. Hun smilede bare, ligesom overbærende, og lagde ud med et mesterstød. Hun måtte have øvet sig siden sidst. Hun var vist ikke længere bare politimesterens søde datter.

Hvem er Ulla så? Sig mig engang er det ikke lidt forvirrende det her? Og hvordan får de mon nappet billardkuglen? Følg med, når Morten kysser videre i næste afsnit.

Kapitel 6: En hemmelighedsfuld Svendsen

Ærligt talt tror jeg, at ideen om endelig at få en ordentlig sag ville være mere tillokkende end endnu en trafik-sag, men det var nu engang Svendsens stil, og den havde jeg efterhånden vænnet mig til. Og omvendt - hvis han havde lovet mig en god sag i Brønshøj, ville jeg sikkert have tænkt, det var en undskyldning for at trække mig af sted til endnu en trafik-sag.

Nå, ja ja, nu var jeg her jo: "Fortæl mig så om din fisk", sagde jeg, "så vi kan komme i gang". "Se, nu er det jo sådan med fisk, at de sjældent svømmer alene", svarede Svendsen og satte et detektivansigt op, som jeg havde svært ved at tage alvorligt. Han fortalte, at han havde tippet fra sin gamle kollega, den pensionerede politichef i Brønshøj, der ikke rigtigt satte sin lid til den nuværende, der var for ung og arbejdede efter helt andre metoder. Derfor havde han henvendt sig til Svendsen, der jo så havde slæbt mig en tur til forstæderne. Det var meget vigtigt, forklarede han mig, at sagen ikke nåede ud til pressen, fordi gerningsmændene så ville holde lav profil og være sværere at få fat på. Sagen krævede altså den yderste diskretion. "Derfor kan jeg heller ikke fortælle dig mere på nuværende tidspunkt", sagde han, "Vil du have mere kaffe?".

Jeg takkede nej, og gik op på mit hotelværelse, nummer 18, og pakkede mine få ting ud. Jeg tænkte ved mig selv, at det er svært at opklare en sag, man ikke må blive sat ind i, men besluttede mig for at tage tingene, som de kom.

Kapitel 7: Piccolo

Jeg var ved at undersøge minibaren for mere bitter, da det bankede på døren. Jeg smækkede ærgerlig lågen til det lille køleskab i og gik ud og lukkede op. På gangen stod en fuldvoksen mand i nystrøget, rød piccolodragt. Jeg forklarede Svendsen at vi altså befandt os på Brønshøj Kro og ikke Chelsea Hotel i 1932. Men han forstod vist ikke hvad jeg mente, for han gik hurtigt ind, spændte hageremmen til den lille hat af og gentog, at denne sag krævede absolut diskretion.

Han fortsatte, da jeg havde lukket døren i: "Kender du Lygten, det lille, skumle værtshus på hovedgaden?" Selvfølgelig gjorde jeg det, og jeg mindede ham om at Lygten ikke lå på hovedgaden. "Ha, netop!", udbrød han, "jeg vidste, at du var den perfekte til dette job". Jeg var ved at være træt af hans hemmelighedskræmmeri og bad ham om endelig at spytte ud. Det var ikke hans stil, men han forklarede, at der ifølge den gamle politimester var en gruppe smuglere eller så, der diskret havde tilholdssted på Lygten. Hvem der var indblandet, og hvad det mere nøjagtigt drejede sig om, vidste han ikke. Det var nu mit job at snuse rundt som almindelig gæst og støve små hints op. Jeg syntes, det lød som en god tjans: smøger, bajere og billard var her ikke bare tilladt, men direkte en nødvendighed. Svendsen så mit lille smil, for straks tog han sit detektivansigt på: "De er farlige, skipper, og husk, at det kun er de døde fisk der flyder med strømmen..." Jeg nikkede, mest af høflighed.

Med sig havde Svendsen haft en kuffert hvilket var det eneste troværdige ved hans "forklædning". Han svingede den op på min hvide hotelseng. Med en lille guldnøgle låste han spænderne op og æbnede den - langsomt og højtideligt.

Kapitel 19: Tid til tørt

Måske er det lidt for farligt at prøve at snuppe en kugle her fra Lygtens billardstue", tænkte jeg højt, og Ulla nikkede, og jeg fortsatte: "Forretningerne er lukkede, og man kan vist alligevel ikke købe kugler her i Brønshøj". "Hvad med Rytteren?" udbrød Ulla. "På Rytteren hænger der kun virkelige sutter, og de vil aldrig opdage, om der er en billardkugle for meget eller for lidt." "Fint", sagde jeg. "Lad os gå med det samme - men på vejen må jeg altså ha lidt at spise. Jeg har hverken fået...øh... jeg har ikke fået noget tørt siden i morges" Ulla tog mig smilende under armen. Vi gik gennem Lygtens mørke lokaler, og folk kastede indforståede blikke til mig, som ikke havde det mindste med billardkugler at gøre.

Nu kører det da! Men mon det går så let, som de tror, og hvad mon de skal spise? Mozartkugler? Lene kender svaret, læs med i næste uge.

Kapitel 18: Tilbage til sagen

Jeg nåede lige at få hængt Svendsen af med et: "Jeg ringer tilbage," inden Ulla besluttede sig for at stikke mig en lussing. Hun havde åbenbart misforstået det med kuglerne, jeg havde jo sådan set bare ment dem under trappen. Men hun ville nu stadig gerne være med i sagen. Jeg tror, hun var bange for, at jeg ville tage æren for opklaringen, hvis hun hoppede fra her. Nu skulle vi bare finde ud af at skaffe en billardkugle, så vi kunne tage én af kuglerne fra trappen i observation, uden at gerningsmændene ville opdage noget.

Hvordan mon vores helt skaffer en billardkugle i en by som Brønshøj? Og kunne et afsnit, der har været så lang tid undervejs helt ærligt ikke godt have fyldt lidt mere end 6½ linie? Måske ved Morten det. Læs med i næste uge!

Er Svendsen gået fra forstanden? Hvad foregår der på Lygten, og hvad er der mon i Svendsens kuffert? Følg med, kære læser, når Lene Holst Nielsen i næste uge tager dig med i en verden af uudholdelig spænding.

Kapitel 8: Finmekanik

"Hvad ligner det her?", spurgte Svendsen mig, og trak et meget brunt 70'er ur op af kufferten. "Ja, det er i hvert fald ikke tidløst" svarede jeg, måske en anelse kækt. "Nej, kammerat, dette er ikke bare et ur, det er finmekanik", forklarede Svendsen. "Det optager lige nu dine flabede kommentarer, ligesom det vil optage alle samtaler, du har med disse dødbringende fisk henne på Lygten. På den måde kan jeg springe til, så snart jeg fornemmer, der er noget i gære. Det her er ikke en ufarlig sag." Da han sagde den sidste sætning, løftede han øjenbrynene en anelse for ligesom at understrege sine ord.

Det måtte jeg give ham, det mindede lidt om NYPD, og jeg glædede mig faktisk til at komme i gang og se, hvad jeg kunne snuse op. Der var dog noget ved ideen, der ikke tiltalte mig. Jeg ville gerne kunne gå på lokum i fred. På den her måde, ville jeg jo være ligeså overvåget som bagmændene.

"Pak hellere din kuffert med det samme. Jo før vi får fingrene i den her forbryderflok, jo bedre," sagde Svendsen. Det blev ikke svært for mig at pakke kufferten, da han endnu ikke havde givet mig tid til at pakke den ud. Og den store kuffert havde åbenbart kun indeholdt uret.

20 minutter senere drog jeg altså af sted mod Lygten. Synet af den gamle bodega fik mig i godt humør, men da jeg trådte indenfor, opdagede jeg noget højst besynderligt.

Hvad er mon det, der er så mærkeligt ved Lygten? Og kan vor navnløse ven få lov at lade vandet uden at det bliver rapporteret? Hold vejret, til Morten skriver næste afsnit af den spændende krimi.

Kapitel 17: Når chefer og kvinder råber

Jeg viste ikke, om jeg skulle tage telefonen, hilse på Stæren eller kysse Ulla igen. Sekunderne føltes som timer, og jeg gjorde til sidst alle tre ting på én gang. "Hallo? Hej Stær! *kys*". Svendsen var i telefonen og var vred ligesom Ulla, men hun kunne ikke vise det, så længe Stæren stod på trappen. Han havde heldigvis ikke fattet mistanke. Han smilede skummelt, mens han gik forbi. Svendsen råbte i røret: "Hvad i himlens navn laver du egentlig? Tror du, at du er hyret til at drikke bajere og tage på kroferie? Gode ål... Er du blevet sindssyg?!" Ulla vrissede: "Hvad i himlens navn laver du egentlig? Tror du, jeg er sådan en billig tøs? Og det med den kroferie... Er du blevet sindssyg?!" Det var ikke første gang chefer og kvinder råbte af mig, så jeg tog det helt cool. "Det var de billardkugler, vi kom fra," sagde jeg og smilede til Ulla.

Sikke vrede de blev. Var det nu nødvendigt? Hvad er det med de billardkugler, og er Stæren indblandet i noget? Få svar i næste udgave af kærestekrimien.

Kapitel 16: Et kys for en kugle

Jeg troede egentlig, Ulla var i gang med at forføre mig. Men hun så snarere hemmelighedsfuld ud, og et øjeblik lignede hun Svendens med hans detektivansigt, da hun viste mig noget mystisk. Hun forsikrede sig først, at der ikke var nogen i nærheden, og så løftede hun forsigtigt et løst trin i trappen. Jeg var målløs. Der lå ikke narkotika, der var ingen tusindkronesedler. Nej, det lille hulrum i trappen var fyldt med billardkugler! Ulla lukkede hurtigt til, og tog fat om min hals og kyssede mig hurtigt og ikke særligt blidt, da hun hørte trin udefra. Det var Stæren, der afbrød os. Og i samme nu ringede min telefon.

Hvorfor sker der altid så mange ting på én gang? Og var det mon ikke dejligt nok, at blive kysset, selvom det var en afledningsmanøvre? Det kunne man lige spørge sig selv om. Morten svarer i næste afsnit af kærestekrimien.

Kapitel 9: Rush in hour for slamberter

Det var ved at være hen ad middag, altså rush in hour for snydere, slamberter og smådrankere, der ville forberede aftenen med et pot billard og en håndfuld elefanter. Jeg huskede Lygten som et overfyldt sted, hvor jukeboksen altid kørte, men hvordan var det der så ud denne novemberdag: Ingen mennesker! Altså næsten ingen. Værten, som jeg ikke kendte, stod og tørrede glas af. Han hilste dovent, og ved siden af ham oppe i baren sad kun en enkelt søvni gæst. Og der var ikke meget smugler over ham. Han sad og småsov på barstolen, men holdt fast om sin hof, som om det var hans sidste kæreste ejendel (hvad det måske var). Jeg lukkede gadedøren bag mig og gik op til baren. "En porter," sagde jeg og tænkte straks på Svendsen. "Og en bitter", tilføjede jeg ned mod mit ur. Han skulle ikke tro, han kunne bestemme over mine drikkevaner. Og jeg tænker altså bedre efter et sæt.

Inde i lokalet ved siden af kunne man høre lyden af kegler, der faldt på et grønt feltbord. Jeg drak min bitter og tog porteren med ind i billardstuen.

Hvem spiller billard? Og er der noget besynderligt i det? Hvor er smuglerne henne? Følg med i næste uge. Lene Holst Nielsen skriver, så blodet drypper.

Kapitel 10: Stæren

I den dunkle belysning så jeg to mænd, den ene var vel 35 og den anden blot en knægt på et par og tyve. Tavlen sagde 18 til Tom og 12 til – stod der mon Stæren? Jeg nikkede, og den ældste af de to (det måtte være Stæren) løftede også hovedet en anelse. Tom skulle støde. Rødt og to kegler. Ikke dårligt. Men der skulle mere til for at knække en garvet. Det næste stykke tid har det været kedeligt for Svendsen at lytte til uret. Klokken var blevet elleve, og i stilheden syntes jeg, jeg kunne høre min mave knurre. Stæren vandt naturligvis, og den unge måtte give omgang. "Spiller du?" spurgte Stæren, og jeg greb en kø. Her var jeg på hjemmebane. Men erfaring fortæller mig, at skal man have noget ud af nogen, skal man ikke starte med at ydmyge dem. Så jeg satte mig i respekt, men tabte på firmaets regning. Det gjorde ondt i den gamle vesterbristolthed, men nu var jeg trods alt på arbejde, og min intuition fortalte mig, det her var en god idé.

Hvorfor var det nu så smart, tror du? Og skal den stakkels mand aldrig have fast føde? Se, det bliver spændende. Følg med, når Morten Holmgård skriver superkriminell krimi.

Kapitel 15: Aha! sagde Mickey Mouse

Jeg kastede et hurtigt blik over skulderen på værten, som stadig stod og tørrede glas af. Ligeså stille; der var ikke noget underligt ved ham. Ikke lige nu i hvert fald. Jeg så igen på Ulla. "Er der nogen sammenhæng i hans syge- og regnskabsdage? Falder de regelmæssigt, mener jeg?" Ulla tænkte sig om og lignede pludselig en ganske ung pige. "Næ, det ved jeg ikke. Sidst jeg så ham på den måde var natten mellem den fjerde og femte oktober." "Aha!", udbrød jeg lidt for højt: "Altså den første fredag i måneden... Ligesom i nat!" "Er det ikke et lidt tyndt grundlag at arbejde på, Mickey Mouse?", sagde hun drillende, og der var noget i hendes øjne, der fik os til at gå ud på bagtrappen.

Passer det egentlig? Er det fredag? Er der ved at være en fisk på kroen, og hvad skal de ud på bagtrappen efter? Få svaret, når Lene skriver løs. Hun ved så meget om krimier.

Kapitel 14: Lukket på grund af regnskab

"Røde Kro? Synes du ikke Brønshøj er langt nok ude på landet?" grinede hun. Jeg kom pludselig i tanke om, at Svendsen kunne høre alt, hvad jeg sagde, så jeg prøvede at rette lidt ind. "Jo, jeg mener bare, du sagde glatte som ål, og Røde Kro er kendt for deres ål, så, nej, glem det. Hvor kan jeg finde den bande?" Hendes bryster hoppede lidt, da hun grinede, men nu lå de igen alvorligt fremoverbøjede. Hun hviskede: "Værten der.." "Ja?" hviskede jeg tilbage". "Hvis du spørger mig, så er der altså noget lurvet ved ham. Af og til holder han lukket en hel dag på grund af "regnskab" eller "sygdom". Det skete aldrig før i tiden. Og én af de såkaldte regnskabsdage så jeg ham også køre ud af byen i kassevognen. Han så skidt ud. Jeg tror ikke, han var alene. Ingenting er rigtigt, som det plejer at være."

Bliver Lygtens vært tvunget til at tage til Røde Kro i kassevognen for at smugle ål, eller hvad er det egentlig, der foregår? Og hvorfor skal alting handle om bryster, altså!?

Kapitel 11: Politimesterens datter

Tja, nogle dyrker yoga og mediterer; jeg spiller billard. Et dejligere tidsfordriv kender jeg ikke. Særligt i dag var det en fornøjelse at spille, fordi jeg intet havde at tabe. Vi spillede kun om omgange, og det for kriminalpolitiets penge.

Min sult var efterhånden blevet stillet af "flydende brød", som munkene kaldte deres øl. Der var trods alt kommet flere til, og bordet blev indtaget af tyk og tynd, tumpe og haj. Der var vel gået nogle timer, og jeg sad ved et lille bord med Stæren og kommenterede de spillende. Viggo var ved at støde, og Stæren mente, han skulle forsøge med en langbal. En der kunne rydde "heeeele Frederiksberg Allé". Alle så til, da jeg mærkede en hånd på min skulder.

Hvor længe skal der spilles billard i denne her krimmi? Og gisp! hvem er nu det der befamler vor helt? Lene har svaret i næste uge. Følg med.

Kapitel 12: 36 år og utrolig meget kvinde

"Hvad bringer dig på disse kanter?" Jeg hørte en blød kvindestemme og vidste straks, det var Ullas. Ulla var den gamle politimesters datter. 36 år, og utrolig meget kvinde. Hun var ikke gift, måske fordi hun altid havde været lidt hysterisk. Men af en eller anden grund kom jeg godt ud af det med hende. "Det er noget med trafik, som jeg ikke vil kede dig med. Jeg bliver ikke så længe." svarede jeg, "vil du ikke have en øl?". Det ville hun gerne, og vi forlod Stæren og billardstuen for at finde en krog i nærheden af baren.

"Fortæl mig så, hvorfor du virkelig er her", sagde hun, "har det noget at gøre med de uroligheder, der har været på Lygten på det sidste?" "Hvilke uroligheder?", spurgte jeg og prøvede at lyde ligeglad. Og så begyndte Ulla at fortælle.

Hvad er der sket? Hvorfor tror Ulla ikke på trafiksagen, og kan hun mon hjælpe vor ven? Hvordan er man utrolig meget kvinde? Og kan man for resten godt være en farlig fisk, når man hedder Stæren? Glæd jer til Morten reder trådene ud i det næste afsnit af den spændende krimi.

Kapitel 13: Røde Kro?

"Siden min far forlod posten og Lygten fik ny ejer, har nattelivet her i byen været styret af en lille hård gruppe." "Fisk?" afbrød jeg dumt. "Det kan man godt sige", fortsatte hun alvorligt og lænede sig fortroligt over mod mig, så hendes bryster hvilede på bordpladen. "De er altid under overfladen og er glatte som ål". Jeg stirrede på Ullas bryster og pludselig røg det ud af mig: "Vil du med på Røde Kro en weekend?"

??? Hallo?, Hvad sker der oppe i hovedet på var helt, og hvad svarer denne mærkelige Ulla på det spørgsmål?